

Sygn. akt:

II Ka 211/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce - II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Anna Łaszczych

Sędziowie: SO Wiesław Oryl (spr.)

SO Michał Pieńkowski

Protokolant Dorota Diczek

przy udziale

Prokuratora Adama Kolbusa

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2013r.

sprawy M. J.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 270 § 3 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce

z dnia 28 marca 2013 r. sygn. akt II K 357/12

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. Uchyla wobec oskarżonego M. J. orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i zaliczeniu na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności (punkt 10 i 11 wyroku).
2. Uchyla wyrok w części dotyczącej oskarżonego M. J. w zakresie czynu zarzuconego mu w punkcie I aktu oskarżenia i w tej części sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Ostrołęce do ponownego rozpoznania.
3. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności (punkt 7 i 9 wyroku) łączy i orzeka wobec oskarżonego M. J. karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 8 /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności.
4. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. J. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres lat 3/trzech/ tytułem próby.

II. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasadza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 /sto osiemdziesiąt/ złotych tytułem opłaty za obie instancje. Wydatkami za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Ostrołęce oskarżył:

1. M. B. (1) o to, że w okresie od sierpnia 2007 roku do dnia 25 września 2008 roku w O. woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej 1 kilogram w ten sposób, że nabywał przedmiotowy środek odurzający, a następnie sprzedawał innym osobom.

to jest o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

2. M. Ż. o to, że w okresie od sierpnia 2007 roku do dnia 25 września 2008 roku w O. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 100 gram w ten sposób, że nabywał przedmiotowy środek odurzający od nieustalonych osób, a następnie sprzedawał innym osobom;

to jest o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

3. M. J. o to, że:

I. W okresie od sierpnia 2007 roku do dnia sierpnia 2008 roku w O. woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany w ten sposób, że nabył przedmiotowy środek odurzający od dotychczas nieustalonych osób, a następnie sprzedał ustalonej osobie nie mniej niż 20 i nie więcej niż 30 razy w ilości po 1 gramie oraz nie mniej niż 5 i nie więcej niż 10 razy po 5 gram;

to jest o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

II. W dniu 9 sierpnia 2010 roku w O. woj. (...) wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci marihuany w ilości 5,578 gram

to jest o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

III. W okresie od połowy 2009 roku do dnia 9 sierpnia 2010 roku w O. woj. (...) czynił przygotowania do podrobienia zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie Usługi (...) w ten sposób, iż uzyskał niewypełnione zaświadczenie opieczątowane firmową pieczęcią A. P.

to jest o czyn z art. 270 § 3 k.k.

4. M. B. (2) o to, że w okresie sierpnia 2008 roku w O., woj. (...) działając wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w obrocie środkiem odurzającym w postaci marihuany ilości nie mniejszej niż 10 gram w ten sposób, że nabył przedmiotowy środek odurzający od dotychczas nieustalonych osób, a następnie sprzedał ustalonej osobie przyjmując kwotę 30 złotych za 1 gram;

to jest o czyn z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

5. M. S. o to, że w okresie od listopada 2007 roku do maja 2008 roku w O., woj. (...) działając wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany w ten sposób, że nabył przedmiotowy środek

odurzający od dotychczas nieustalonych osób, a następnie sprzeda ustalonej sobie w ilości nie mniejszej niż 30 gram;

to jest o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 28 marca 2013 roku w sprawie II K 357/12 oskarżonego **M. B. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia i za czyn ten na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późniejszymi zmianami) skazał go, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 6 pkt 4 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 360 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w punkcie 1 kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 25 września 2008 roku do dnia 13 marca 2009 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny.

Oskarżonego M. Ż. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia i za czyn ten na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 200 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 40 złotych. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie 3 grzywny Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 8 stycznia 2009 roku do dnia 13 stycznia 2009 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny.

Oskarżonego M. J. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia i za czyn ten na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 200 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych.

Oskarżonego M. J. uznał również za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia, z tym, iż prostując datę 9 sierpnia 2010 roku, przyjął, że posiadał środki odurzające w ilości 5,035 grama i za czyn ten na podstawie art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto uznał się go za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III i za czyn ten na podstawie art. 270 § 3 kk skazał go i wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art.86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu w punktach 6,7,9 kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu łączną karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie 10 łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania od dnia 8 sierpnia 2010 roku do dnia 9 sierpnia 2010 roku.

Oskarżonego M. B. (2) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia i za czyn ten na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go i wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie 12 grzywny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania w dniu 9 sierpnia 2010 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny.

Oskarżonego M. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia i za czyn ten na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 150 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 40 złotych.

Na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora oraz na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie 15 grzywny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania w dniu 9 sierpnia 2010 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. Ż. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 (pięciu) lat, a wobec oskarżonego M. B. (2) wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat, a wobec oskarżonego M. S. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 (czterech) lat.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci: torebki strunowej z zawartością suszu, torebki strunowej z drobinkami suszu, torebki foliowej z zawartością suszu, trzech sztuk torebek foliowych ze śladami otwierania z drobinkami suszu zapakowane w różową torbę typu reklamówka, znajdujących się w depozycie (...) Wydział w O., zgodnie z wykazem dowodów rzeczowych k. 506 - 508 akt sprawy, poz.9,10,11,15, zarządzając ich zniszczenie. Sąd Rejonowy na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci: uszkodzonej torebki foliowej z zapieciem strunowym, dwóch sztuk torebek foliowych z zapieciem strunowym, znajdujących się w aktach sprawy, zgodnie z wykazem zgodnie z wykazem dowodów rzeczowych k.506 - 508 akt sprawy, poz.3, 4; druku zaświadczenia z odciskiem pieczęci „Usługi (...); wagi elektronicznej ‘ (...)’ model 500 koloru srebrnego, zgodnie z wykazem dowodów rzeczowych k. 506 - 508 akt sprawy, poz.13, 15, znajdujących się w Magazynie (...) Sądu Rejonowego w Ostrołęce, wpisanych pod numerem Drz. 45/11. Sąd postanowił na podstawie art. 230 § 2 kpk zwrócić oskarżonemu M. J. dowody rzeczowe w postaci telefonu komórkowego marki S. o nr (...) wraz z karta w sieci (...) nr (...); karty SIM w sieci (...) nr (...), zgodnie z wykazem dowodów rzeczowych k. 506 - 508 akt sprawy, poz.8,12, znajdujących się w Magazynie (...) Sądu Rejonowego w Ostrołęce, wpisanych pod numerem Drz. 45/11.

Zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych: M. B. (1) koszty sądowe w wysokości 3.929,63 złotych, w tym opłatę w wysokości 3.600,00 złotych, M. Ż. koszty sądowe w wysokości 2.229,63 złotych w tym opłatę w wysokości 1.900,00 złotych; M. J. koszty sądowe w wysokości 1.709,63 złotych w tym opłatę w wysokości 1.380,00 złotych; M. B. (2) koszty sądowe w wysokości 909,63 złotych, w tym opłatę w wysokości 580 złotych; M. S. koszty sądowe w wysokości 1.829,63 złotych, w tym opłatę w wysokości 1.500 złotych.

Powyższy wyrok w całości osobistą apelacją zaskarżył oskarżony M. J.. Skarżący zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na wydłużeniu czasokresu, w którym oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu oraz popełnił czyn zabroniony, za który został już skazany w sprawie o sygn. akt 627/08, a także błąd polegający na nie ustaleniu, że ilości środka odurzającego, o których mowa w powyższym wyroku nie stanowiły „ilości znacznej”, niewspółmierność kary za czyn określony w pkt 9 i błąd w ustaleniach faktycznych dotyczących zamiaru użycia zaświadczenia o zatrudnieniu. Ponadto zarzucił wyrokowi wadliwe jego uzasadnienie powodujące, że jest ono niespójne i nielogiczne.

W konkluzji oskarżony M. J. wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego M. J. w części jest zasadna.

Na wstępie należy wskazać, że zgodnie z art. 447§1 k.p.k. apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku. W toku procesu oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuconych mu w pkt II i III aktu oskarżenia czynów, okoliczności ich popełnienia w świetle zgromadzonych dowodów nie budziły zastrzeżeń. Ponadto w apelacji skarżący nie kwestionował swojej winy co do popełnienia powyższych czynów. Wobec tego analiza zarzutów apelacyjnych przeprowadzona zostanie jedynie pod kątem zarzucenemu oskarżonemu czynu z pkt I aktu oskarżenia oraz zarzutu niewspółmierności kary za czyn wskazany w pkt III aktu oskarżenia.

Podstawowym zarzutem sformułowanym w apelacji jest dokonanie przez Sąd I instancji błędu w ustaleniach faktycznych. W ocenie Sądu Okręgowego błędnie poczynione ustalenia faktyczne mogły być następstwem obrazy przepisów postępowania, mających wpływ na poczynione ustalenia i w konsekwencji na treść wydanego wyroku. Prawidłowe ustalenia faktyczne mogą być poczynione tylko wtedy, gdy zostaną przeanalizowane wszystkie istotne dowody we wzajemnym powiązaniu, a następnie zostaną one ocenione przy zastosowaniu reguł prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Kontrola instancyjna wykazała, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów postępowania poprzez pominięcie odtworzenia treści nagrań rozmów telefonicznych pozyskanych w ramach legalnie stosowanych środków operacyjnych, a tym samym oparcia ustaleń faktycznych na materiale dowodowym nieujawnionym w toku rozprawy głównej, co bez wątpienia mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Zgodnie z treścią art. 410 k.p.k. podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a więc tylko taki materiał dowodowy, który w sposób poprawny został włączony i zaliczony do materiału dowodowego sprawy. Przepis ten zostaje naruszony wówczas, gdy sąd opiera wyrok na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej bądź ujawnionych w sposób niepoprawny.

W tym miejscu warto wskazać na stanowisko Sądu Najwyższego, że niedopuszczalne jest wykorzystywanie w postępowaniu karnym jakichkolwiek dowodów nieznanymi stronom tego postępowania, obrońcom i pełnomocnikom, nawet jeżeli nie będą one stanowiły podstawy ustaleń faktycznych (SN V KK 181/06 z glosą R. Kmiećnika, OSP 2008, z. 3, poz. 30). Warto wskazać, że stwierdzenie "w toku rozprawy" oznacza, że okoliczności muszą zostać ujawnione w wyniku przeprowadzenia dowodów w toku przewodu sądowego, po odczytaniu aktu oskarżenia (art. 385 k.p.k.) do chwili jego zamknięcia (art. 405 k.p.k.).

Jednym z dowodów na popełnienie zarzucanego oskarżonemu M. J. w pkt 1 aktu oskarżenia czynu były zarejestrowane rozmowy oskarżonych udokumentowane w postaci utrwalonych nagrań rozmów znajdujące się w kancelarii tajnej. W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy na rozprawie w dniu 21 marca 2013 r. zaliczył w poczet materiału dowodowego powyższe materiały niejawnie znajdujące się w kancelarii tajnej. Protokół rozprawy dokumentującej przebieg czynności procesowych, nie zawiera jednak zapisu potwierdzającego przeprowadzenie dowodu z treści utrwalonych rozmów telefonicznych. Ponadto materiał dowodowy w postaci płyt z zapisem nagrań rozmów telefonicznych nie został ujawniony na rozprawie a tym samym nie został wprowadzony do procesu. Nagrania dźwiękowe rozmów winny być odtworzone i odsłuchane na rozprawie (ujawnione w sposób, jakiego wymaga treść art. 410 k.p.k.), a czynność powyższa powinna znaleźć odzwierciedlenie w treści protokołu. Warto wskazać, że uzyskane przez policję w drodze legalnej kontroli operacyjnej materiały w postaci utrwaleń rozmów telefonicznych, wprowadzone do procesu na podstawie art. 19 ust. 15 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2007 r., Nr 43, poz. 277 ze zm.), podlegają odtworzeniu (odsłuchaniu) na rozprawie głównej (przez odpowiednie zastosowanie art. 393 § 1 zd. 1 k.p.k.) albo wobec braku sprzeciwu obecnych stron, ujawnieniu bez odtwarzania (art. 394 § 2 k.p.k.), co musi znaleźć odzwierciedlenie w protokole rozprawy (art. 143 § 1 pkt 7 k.p.k.). Przekłady zapisów tych rozmów są załącznikami do protokołu (analogia do art. 147 § 3 k.p.k.). (wyrok Sądu Najwyższego z 10.06.2008 r., III KK 30/08, OSNKW 2008 r. z. 8, poz. 65). Zdaniem Sądu Okręgowego zapisy utrwalonych rozmów powinny być odtworzone w sposób i formie przewidzianej prawem oraz

umożliwiający zapoznanie się z nim stronom. Tylko tak przeprowadzone dowody mogły być przedmiotem kontroli autentyczności zapisu i weryfikacji osób prowadzących rozmowę oraz przedmiotem dogłębnej analizy treści tych rozmów.

Podkreślenia wymaga również fakt, że Sąd I instancji nie pouczył stron postępowania o możliwości zapoznania się z dokumentami niejawnymi znajdującymi się w kancelarii tajnej. Sąd Rejonowy nie informując o udostępnieniu tych materiałów w kancelarii tajnej, zdaniem Sądu Okręgowego, naruszył prawo oskarżonego do obrony.

Dodatkowo z wpisów kontrolnych z kancelarii tajnej wynika, że Sąd orzekający zapoznawał się z przedmiotowymi materiałami niejawnymi jedynie w dniu 28 marca 2013 r., przypuszczalnie przed publikacją zaskarżonego wyroku. W tym kontekście podkreślić należy, że przewód sądowy w niniejszej sprawie został zakończony w dniu 21 marca 2013 r. Warto również wskazać, że materiał niejawny składał się z trzech tomów, a zapoznanie się sędziego dotyczyło jedynie trzeciego tomu znajdującej się kancelarii tajnej dokumentacji. Nie ma wcześniejszych wpisów świadczącym o fakcie, że Sąd Rejonowy przeglądał powyższe materiały niejawne w całości. Nie ulega wątpliwości, że skład orzekający ma obowiązek zapoznania się z całością dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy. Organ procesowy, realizując zasadę bezpośredniości, powinien bowiem zetknąć się ze środkiem dowodowym osobiście. W realiach rozpoznawanej sprawy sąd orzekający nie zapoznał się ze wszystkimi dowodami przed zamknięciem przewodu sądowego czym nie dopełnił obowiązku przeprowadzenia dowodów na rozprawie, dopuszczając się mogącego mieć wpływ na treść wyroku naruszenia art. 410 k.p.k.

Wobec powyższego Sąd I instancji rażąco naruszył zasadny postępowania zaliczając materiały niejawne w poczet materiału dowodowego w sprawie przed zapoznaniem się z ich treścią oraz nie przeprowadzając na rozprawie dowodu z treści utrwalonych rozmów telefonicznych będących później podstawą ustaleń faktycznych. Sąd orzekający powołał się na nie przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy, co znalazło potwierdzenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Za niezasadny należy uznać zarzut skarżącego dokonania przez Sąd I instancji błędu w ustaleniach faktycznych dotyczących zamiaru użycia zaświadczenia o zatrudnieniu. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zamiaru oskarżonego co do popełnienia karalnego przygotowania określonego w art. 270 § 3 k.k. W ocenie Sądu Okręgowego wymierzona oskarżonemu M. J. kara za czyn określony w pkt 3 aktu oskarżenia jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Spełni także cele w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Sąd Rejonowy wymierzając powyższą karę uwzględnił wszelkie okoliczności wskazane w art. 53 k.k.

Mając powyższe na uwadze koniecznym była zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji co do oskarżonego M. J. w części dotyczącej zarzucanego mu czynu z w punkcie I aktu oskarżenia tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ostrołęce.

Ponadto Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczone wobec oskarżonego M. J. w pkt 7 i 9 wyroku kary pozbawiania wolności połączył i orzekł karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres 3 lat.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy, ponowi postępowanie dowodowe w szczególności ujawniając na rozprawie głównej, we właściwej formie i zgodnie z zasadami procesowymi, materiały operacyjne z podsłuchu telefonicznego znajdujące się w kancelarii tajnej. Dokona analizy treści zarejestrowanych rozmów telefonicznych i oceni czy mogą one mieć wpływ na przypisanie oskarżonemu J. zarzutu postawionego w pkt 1 aktu oskarżenia, w szczególności na czasookres, w którym oskarżony dopuścił się tego czynu. Pod kątem powyższego zarzutu Sąd przeprowadzi ponownie dowód z przesłuchania oskarżonego M. B. (1), M. B. (2). Przeprowadzając postępowanie w zakresie pozostałych dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku może skorzystać Sąd I instancji z przepisu art. 442 § 2 k.p.k., poprzestając na ich ujawnieniu. Po dokładnej analizie i ocenie całego materiału dowodowego,

wysnuje Sąd orzekający logiczne wnioski w kwestii zarzucanego w pkt I aktu oskarżenia M. J. czynu a w wypadku zaskarżenia wyroku, sporządzi uzasadnienie, przestrzegając wymogów określonych w art. 424 k.p.k.

O opłacie za obie instancje orzeczono na podstawie z art. 10 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych /Dz.U.83.49.223 z późn. zm./